

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Meredith Webber
Dr. Kelekótya

Teresa Southwick
Tökéletlen szerelem

Judy Duarte
Férfit látok álmaimban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Meredith Webber, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
Eredeti címe: *The Sheikh and the Surrogate Mum* (Harlequin, Medical Romance)

Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Teresa Southwick, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
Eredeti címe: *Holding Out for Doctor Perfect* (Harlequin, Special Edition)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Judy Duarte, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
Eredeti címe: *Tammy and the Doctor* (Harlequin, Special Edition)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 50. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-317-8

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Meredith Webber
Dr. Kelekótya

1. FEJEZET

– Csak mert egy félnotás, akinek több a pénze, mint az esze, megkaparintotta a klinikát, még messze nem jelenti, hogy vége a világnak! A Gilest vásárolta meg, nem a lelkünket.

– Elnézést, mit jelent a „félnotás” szó? – szakította félbe valaki dr. Elizabeth Jonesnak a koraszülöttsztyály személyzetéhez intézett szónoklatát.

Egy mély, bársonyos férfihang, némi akcentussal.

Elizabeth önkéntelenül körülnézett... és a szíve kihagyott egy ütemet, amikor felfedezte a hang gazdáját.

Nemcsak feltűnően vonzó és jóképű – hanem hihetetlenül férfias!

Pontosabban mondva arrogánsan férfias.

Az egész tartása, kicsit oldalra biccentett feje és parancsoló tekintete félreérthetetlen üzenetet hordozott: én vagyok itt az alfa-hím!

– Ööö... Szleng, és olyasvalakire mondjuk, aki... – dadogta Elizabeth, közben a férfi figyelemre méltó tulajdonságait igyekezett leltárba venni. Így nem igazán sikerült kinyögnie egy értelmes mondatot.

Sima, olajbarna bőr, gondosan nyírt kis szakáll, egyenes orr, szögletes pofacsont – és egy száj, amelyet nyomban forró, érzéki csókokkal társított.

Az öltönye tökéletes, olyan tökéletes, mintha rászabták volna.

– Ó, már értem! – Derűs mosoly játszott a férfi ajka körül. – A „félnotás” talán azt jelenti, hogy idióta?

Enyhe akcentusa olyan erotikus volt, hogy Elizabeth könnyedén megborzongott.

Legfőbb ideje, hogy összeszedje magát!

– Elnézést, buta megjegyzés volt. Mindazonáltal a klinikánk nem feltétlen nyereséges befektetés. Az alapítvány alapszabálya ugyanis kötelez minket, hogy a betegek egy meghatározott, nem éppen jelentéktelen százalékát ingyen kezeljük. Noha...

Gyorsan a nyelvébe harapott, mielőtt olyat mondott volna, amit a férfi tényleg rossz néven vehet. Időközben ugyanis ráébredt, hogy a nevezett „félnotás” itt áll vele szemben. Természetesen az új tulajdonos megváltoztathatja az alapszabályt. Mindenki számolt is ezzel. Elvégre ki az az idióta, aki egy veszteséges üzletbe pénzt fektet?

Ki az az idióta, aki egy veszteséges üzletbe pénzt fektet?

Jóllehet a nő, aki az imént kiselőadást tartott a kollégáknak, nem mondta ki ezeket a szavakat, a kérdés mégis egyértelműen az arcára volt írva.

Érdekes arc, állapította meg magában Khalifa, valahogy lebilincselő. Talán csak a feltűnő, sötét keretes szemüveg miatt. Melyik fiatal nő hord manapság nehéz, fekete szarukeretes szemüveget? A sötét szín ugyan kiemelte a lány finom, tejfehér bőrét, de egyáltalán nem illett vörösesen csillogó gesztenyebarna hajához, amelyet szigorú kontyba tűzött.

Összességében – a lehetetlen szemüveg ellenére – fölöttébb bájos, de ő nem szórakozni jött ide, hanem üzleti okokból. Tulajdonképpen kár...

– Amint valószínűleg már mindnyájan kitalálták, én vagyok az a félnotás, aki átvette ezt a szép klinikát – mondta Khalifa a körülötte állóknak. – De nem az a célom, hogy pénzt keressek ezzel. Ellenkezőleg. Az eredeti alapszabályon semmit sem kívánok változtatni. Mindenben támogatni kívánom a személyzetet, a klinikát pedig a legmodernebb eszközökkel fogom felszerelni.

Habozott. Tulajdonképpen azért indult el, hogy a különböző részlegek főorvosainak vázolja a terveit, de benézett ide, mert ennek a speciális osztálynak a sorsát különösen a szívéen viselte. De ha már egyszer itt van...

– Tehát, hogy tudják, kivel van dolguk, Khalifa bin Saif al-Zahran sejk vagyok. De szeretném, ha egyszerűen csak Khalifának szólítanának. Ezt a klinikát abban a reményben vásároltam meg,

hogy önök segítenek nekem. Azoknak, akik hajlandóak erre, egy nehéz, de izgalmas és nagyon szép feladatot ajánlok. – A kifejezéstelen arcokra nézett. Nyilvánvalóan kevésbé körülményesen kellene fogalmaznia. – Tájékoztatóként közlöm, hogy hazámban, egy arab szigetállamban nemrég építettem egy vadonatúj klinikát, ahol azóta már folyik is a munka. Ami még hiányzik, az egy koraszülöttsztyály, és az itteni számomra a minta. Továbbá személyzetcsere tervezek, az én klinikám alkalmazottai egy időre a Gilesba jönnek, hogy elsajátítsanak bizonyos ismereteket meg készségeket. Ugyanakkor örülnék, ha néhányan önök közül eljárnának al-Tininébe, hogy ott átadják a tapasztalataikat.

Ez remélhetőleg elég érthető volt.

Közben az iménti szónok – tudta, hogy dr. Elizabeth Jones az illető, mert őt nagyon szerette volna megnyerni a projektnek – láthatóan arra készült, hogy üdvözölje őt.

Közben nekiütközött az iratszekrénynek, amely mögött elsáncolta magát. Egy kupac papír zizegve a földre hullott. Gyorsan odasietett egy másik nő, hogy összeszedje őket.

Dr. Jones kinyújtott kézzel odalépett Khalifához. Élőben még csinosabb volt, mint a fényképeken, amelyeket a férfi már látott róla. Mindenesetre a fotókon nem ezt a szörnyű szemüveget viselte. De még ez a borzalom sem tudta elcsúfítani.

– Jónapot, Khalifa doktor! – üdvözölte a nő kissé szertartásosan. – Valószínűleg modortalanoknak tart minket, de nem mindennap kapunk ilyen izgalmas ajánlatot. Egy egzotikus országban dolgozni! Egyszerűen lenyűgöző! És modernizálná ezt a klinikát? Nagylelkű ajánlat, mindnyájan örülünk neki.

Khalifa hallgatta a szavakat, de nem igazán fogta fel az értelmüket. Az agyát túlságosan lefoglalta annak a ténynek a feldolgozása, ami csak most tűnt fel neki, miszerint dr. Elizabeth Jones egyértelműen terhes.

Nyomban belehasított a jól ismert fájdalom. Túl régóta állandó kísérője, néha jobban, néha kevésbé gyötri meg, de mindig lesben áll, készen arra, hogy lecsapjon.

Jones doktornő körülbelül a hetedik hónapban lehetett, akárcsak Zara, amikor utoljára élve látta.

Elizabeth volt olyan jó megfigyelő, hogy észrevette, valamitől elállt Khalifa szava, de zavartalanul beszélt tovább:

– Meg kell mondom, hogy nagyon csábító az ajánlata. Valószínűleg vannak többen, aki kapva kapnának rajta. Természetesen ugyanúgy örülünk a kollégáival való közös munkának is. Biztosan sokat fogunk tanulni egymástól.

A nő szavai barátságosan csengtek, de összeráncolt szemöldöke kétségekről árulkodott. Mielőtt Khalifa válaszolhatott volna, halk csengetés hallatszott. Az emberek egymás után kezdtek szétszéledni.

– Elnézését kérem – mondta Jones doktornő. – Műszakváltás. És sajnos, rám is szükség lesz.

Azzal elsuhant a férfi mellett, és belépett egy nagyobb üvegfülkébe, melynek falait gyerekágyak szegélyezték. Két nővér az egyik ágyacska fölé hajolt. Dr. Jones odasietett hozzájuk.

Khalifa ott maradt, ahol volt, mert felmerült benne, hogy talán egy elkülönítő osztályról van szó. Figyelte, amint Jones doktornő lehajol, hogy megsimogassa az ágyacskában fekvő baba arcát, miközben a tekintetét a mellette álló monitorra szegezte.

Közben az egyik nővér betolt egy teljesen felszerelt laborkocsit. Jones doktornő a fejét rázta, majd írt valamit az ágy végére erősített kórlapra, és elhagyta a helyiséget.

– Még mindig itt van? – A kérdés meglepetten és kicsit szórakozottan csendült. A doktornő gondolatban még szemmel láthatóan a kis betegénél járt. – Apnoében szenved – mondta aztán –, ennek ellenére nem szívesen kapcsolom rá ismét egy CPAP-készülékre.

– Tehát csak nemrég vette le róla a túlnyomásos lélegeztetőt?

Jones doktornő megrökönyödve kapta fel a fejét.

– Elnézést az udvariatlanságomért, amiért hieroglifákban beszélek. Bár amint látom, ismeri az orvosi szakzsargont. Tulajdonképpen nem is csoda. Elvégre kórházakat épít, tehát nem lehet teljesen idegen ez a terület.

– Igen, egy kicsit tényleg ismerem. Annyira talán eléggé, ahogy az egy sebészhez illik.
– Ó, ez most tényleg nagyon kínos! – Jones doktornő zavartan elmosolyodott. – De nem akarom tovább feltartani. Biztosan meg szeretné még látogatni a többi osztályt is.

– Nem most. – A doktornő terhessége összezavarta Khalifát. Mégpedig nagyon. – Őszintén szólva engem elsősorban ez a speciális osztály érdekel. Nagyon reméltem, rá tudom beszélni, jöjjön el al-Tininébe, hogy ott létrehozson egy hasonló osztályt. Szakmai körökben a legnagyobb elismeréssel beszélnek az itt végzett fantasztikus munkájáról. A rendelkezésre álló szűk pénzügyi keretek ellenére.

Jones doktornő figyelmesen szemügyre vette a férfit, a fejét kicsit oldalra biccentette. Khalifa azon tűnődött, vajon mit lát.

Egy egzotikus idegent drága öltönyben?

Egy félnótás fickót, akinek több a pénze, mint az esze?

Bingó!

– Körülbelül hasonló nagyságú osztályt képzelt el? Vélhetően a pénzügyi lehetőségek korlátozottak...

– Egyáltalán nem, erre még csak nem is céloztam – biztosította Khalifa. – Persze a gyerekágyak nem aranyból lesznek, de nagy hangsúlyt fektetek a modern felszerelésre és a jól képzett személyzetre. Egyszóval azt szeretném, ha az országunkban a lehető legjobb koraszülöttsztyály jönne létre, mellette pedig egy intenzív részleg.

A doktornő tiszta, kék szemében, amelyet valamilyen érthetetlen okból e mögé a szörnyű szemüveg mögé rejtett, mosoly csillant.

– Arany gyerekágyak? Szerintem egyáltalán nem praktikus. Folyton törölgetni kellene őket, hogy szépen csillogjanak. – Majd elkomolyodva hozzátette: – A következő kérdésem az indítékaira vonatkozik. Azért akarja ezt az osztályt, hogy a problémás babák megkapjanak minden segítséget az életben való elinduláshoz, vagy mert az elegáns, új klinikáját ezzel szeretné ékesíteni?

A kérdés sokkolta Khalifát. De őszintén, ha Zara és a baba nem hal meg, tényleg komolyan foglalkoztatná egy koraszülöttsztyály felállítását?

– Látom, nem tesz lakatot a szájára – felelte bosszúsan. – Tehát az osztályra azért van szükség, hogy a problémás eseteket ne kelljen más klinikákon elhelyeznünk. Ha jól értesültem, maga ezen a területen komoly eredményeket ért el. Valójában ezért jöttem a Gilesba.

Felesleges megemlítenie, hogy elsősorban a doktornő híre volt az, amely felhívta a figyelmét a klinikára.

– Rendben van. – A férfi bosszankodása szemlátomást egy csöppet sem izgatta Elizabetht. – Amikor azt mondta, hogy „maga”, főleg rám gondolt, vagy általánosságban az egész személyzetre?

Szemtelen nőszemély!

– Főleg magára – felelte Khalifa. – Maga az, akit akarok, jobban mondva akartam.

– S miután látott hús-vér valóban, megváltoztatta a véleményét? – Most Jones doktornő tűnt ingerültnek, villámló szemekkel nézett a férfira. – Túl magas vagyok? Túl vékony? Az a baj, hogy nő vagyok, talán az Elizabeth név nem tetszik?

– Túlságosan terhes.

A megjegyzés egyszerűen csak kicsúszott Khalifa száján. Nyomban látta a doktornő arcán, hogy hiba volt.

Komoly hiba!

– Igen?

Egyetlen szó, de éles, mint a késpenge.

Mielőtt a férfi visszakozhatott volna, a doktornő metsző hangon hozzátette:

– Mint bizonyára tudja, a terhesség állapot, nem pedig betegség. Az első harminckét hétben dolgoztam, és a jövőben is dolgozni szándékozom, egészen a gyerek megszületéséig. Továbbá...

Hirtelen kihunyta a tűz Elizabeth szemében, és az iratszekrénynek kellett támaszkodnia, amely először olyan jól elrejtette az „állapotát”. Az irodaként szolgáló kis helyiségben hirtelen fullasztó lett a légkör, bánattal és csüggedéssel teli.

Dr. Jones azonban hamar összeszedte magát.

– Tulajdonképpen pontosan környezetváltozásra lenne szükségem. Úgy tervezem, hogy a maga klinikáján hozom világra a kisbabámat. Itt, a Gilesban jól meglesznek nélkülem. Van két gyerekorvosunk és egy fiatal, ambiciózus doktornő, aki alig várja, hogy átvegye a munkám. Minden további nélkül helyettesíthet. Tehát semmi sem szól ellene, hogy elmenjek.

Khalifának feltűnt, hogy a doktornő tüntetően igyekszik tárgyilagosnak, higgadtnak látszani. A hangjában nem volt semmi gyöngédség, amikor a babát megemlítette. És nem visel jegygyűrűt.

– Nos?

Liz pontosan tudta, hogy meglehetősen élesen csattant ez az odavetett szó. De a gondolat, hogy legalább egy időre maga mögött hagyhatja az életében eluralkodott káoszt, ellenállhatatlannak tűnt. Erre most égető szüksége lenne.

Időközben ugyan némiképp feldolgozta Bill halálát, de a tény, hogy Oliver még mindig kómában fekszik, ráadásul ezen a klinikán, rettentően nyomasztotta. Különösen, mert a férfi szülei nem engedték, hogy meglátogassa a beteget az intenzív osztályon.

Oliver változatlanul kritikus állapota miatt az ő – és a baba – helyzete is valahogy zűrzavarossá vált. Kérdések és kérdések, s nincs válasz...

Oliver valaha is felébred a kómából? Ha igen, milyen mértékű agykárosodást szenvedett? Egyáltalán akarja majd a babát?

Liz nagyot sóhajtott, és ráébredt, hogy Khalifa doktor tovább beszélt, miközben ő átadta magát az önsajnálatnak. Most épp az útleveléről kérdezte, és hogy mikor tudna elutazni.

– Semmi gond, rögtön indulhatok, akár ma is! – csúszott ki Liz száján. A következő másodpercben már meg is bánta buzgalmát. – Jaj, ostobaságokat beszélek, ne is hallgasson rám! Valójában legalább egy hétre van szükségem, hogy rendesen átadjam a feladataimat. A doktornő, aki helyettesíteni fog, már korábban is dolgozott itt, tehát nincs szükség hosszú betanulási időre. Csak ideiglenes munkáról van szó, ha jól értettem. Egy projekt, egy osztály létrehozása...

Khalifa láthatóan jól mulatott a szóáradaton, aztán csak bólintott. Amit Liz kimondottan arrogánsnak talált.

Ez a pasas ki nem állhatja őt, erre akár nagyobb összegben is fogadna.

– Egy ilyen komoly döntést nem kell megbeszélnie valakivel? – kérdezte a férfi.

– Nem igazán. Feltéve, ha jó kezekben hagyom az osztályt, a klinika vezetésének nem lesz semmi kifogása. Gondolom, hogy a személyzetcsere lehetőségét már megbeszélte az illetékesekkel. Egyébként is ez csak a projekt idejére szól.

Khalifa összevonta a szemöldökét. Még mindig zavarja a terhességem, töprengett Liz. Pedig a legfőbb ideje, hogy hozzászokjon.

A csönd kellemetlenül hosszúvá nyúlt, de mit is mondhatna?

Liz legnagyobb megkönnyebbülésére ekkor a férfi magához ragadta a szót:

– Tehát rendben. A nap folyamán még megkeresem, hogy az elutazásunk napját és időpontját egyeztessük. Közben talán összeállíthatná nekem a szükséges felszerelések listáját. Az al-tininei klinika körülbelül ugyanakkora, mint a Giles, a koraszülöttszotlyának is hasonló ágykapacitással kellene rendelkeznie.

Mindezt olyan hidegen és szertartásosan mondta, mintha alázatos meghajlást várna el. Majd ha fagy! Miután Khalifa minden további szó nélkül hátat fordított Liznek, majd elindult, a doktornő nem tudott ellenállni a kísértésnek, és kiöltötte a nyelvét.

– Hé, száját becsukni, nyelvet behúzni! – róttta meg a barátnője, Gillian, aki ebben a pillanatban bukkant fel mögötte. – Mi van, ha a jó doktor megfordul?

– Megérdemelne ez az arrogáns fickó!

– Egyébként meg mit kell hallanom? El akarsz hagyni minket? Ráadásul ilyen hamar? Hiszen még minden bizonytalan... A baba, Oliver kómában... – Gillian hangjából kicsendült az aggodalom.

– Oliver szülei úgysem engedik, hogy meglátogassam őt. A helyettesem meg már a startvonalnál áll. Tehát miért nyugtalankodsz?

– A villámgyors döntésem miatt. Egyáltalán nem ilyennek ismerlek. Amikor szóba került a

béranyság, hónapokon át rágtad magad. Hogy meg tudod-e tenni, meg kell-e tenned, nem fogsz-e túlságosan kötődni a babához? Az örületbe kergettél a kérdéseiddel! Azokban a hónapokban pokollá tetted az életemet. De tényleg azt hiszed, hogy segít, ha elmenekülsz?

Liz megrázta a fejét.

– Semmi sem segít – felelte csüggedten. El sem tudta képzelni, hogy valaha elviselhető lesz a Bill elvesztése fölött érzett gyász. – De ha már úgyis boldogtalan vagyok, akár máshová is nyugodtan elmehetek. Egy idegen helyre, ahol minden új a számomra, és legalább egy kicsit elterelődik a figyelmem a tragédiáról. Egyébként is óriási kihívás szinte a semmiből létrehozni egy koraszülöttsztyályt. Pontosan erre van szükségem.

– És a baba?

Ez az a kérdés, amely minden barátjának ott van a nyelve hegyén a szörnyű baleset óta, gondolta Liz.

Gyámoltalanul vállat vont.

– Őszintén szólva fogalmam sincs. Ezzel a balesettel nem számoltam. Nem tudjuk, vajon Oliver valaha felébred-e a kómából. És ha igen, milyen állapotban lesz? Még a közelébe sem engednek. Nem marad más választásom, mint egyszerűen továbblépni.

Keményen, érzéketlenül hangzik? Valószínűleg. De miután Liz döntött a béranyság mellett, szándékosan bezárta a szívét, nehogy megszeresse a benne növekvő kis lényt. Azokat a zenéket játszotta a babának, amelyeket Bill és Oliver szeretett. Történeteket mesélt neki a szüleiről. Mindig gondosan ügyelt rá, el ne felejtse, hogy ez nem az ő gyereke.

És sosem lesz az.

Pillanatnyilag a baba jövője éppoly bizonytalan volt, mint a sajátja. Nem csoda, hogy elfogadta dr. Khalifa ajánlatát. Egy parányi fény a hosszú, sötét alagút végén.

Khalifa a konferenciateremben tanácskozott a klinika vezetésével meg az ügyvédekkel a kórház átvételének részleteiről. De nem igazán figyelt oda, mert gondolatban másutt járt: a csinos doktornőn a rémes szemüveggel. Egy várandós nő, akit szemlátomást teljesen hidegen hagy az állapota.

Zaránál ez egész másként volt. A baba fölött érzett örömében a korábbinál is kevesebb érdeklődést tanúsított a férje iránt.

De miért is panaszkodik? Hiszen ő egyáltalán nem bánta az előre megszervezett házasságot. Más dolgok foglalkoztatták, fontosabb dolgok, mint például egy kórház felépítése, miután a nála sokkal idősebb bátyjától régensként átvette az ország irányítását.

Udvarolni egy nőnek? Tiszta időpocsékolás!

Amikor Zara végre terhes lett, és kizárólag a babára koncentrált, ő ezt egy cseppet sem bánta. Legalább csökkent a büntudata, amiért olyan kevés időt töltött a feleségével. Noha utólag...

Khalifa megdörzsölte az arcát, mintha eltörölhetne minden kellemetlen érzést. Az érzések gyöngévé tesznek, ez szent meggyőződése volt. Törzsének több évszázados története is azt bizonyítja, hogy a túlélés csak egy erős vezérrel lehetséges. S most rajta a sor, hogy erős legyen, hogy al-Tininét modernizálja, felvirágoztassa.

A tárgyalás után Khalifa szinte menekülésszerűen hagyta el a termet. Dr. Jones... ez a név szüntelen ott kísértett a fejében.

Valami bosszantotta ebben a nőben. A terhességével szemben tanúsított nyilvánvaló érdektelenségéhez neki semmi köze. Vajon a provokatív magatartásával hozta ki őt a sodrából?

Zara sosem viselkedett így, de hát végül is ő a felesége volt, nem pedig a kolléganője.

Dr. Jones talán menekül valami vagy valaki, feltehetően a gyereke apja elől. Különben miért csapott volna le ilyen gyorsan az al-tininei állásajánlatra anélkül, hogy bárkivel – család, barátok, kollégák – megbeszélte volna?

Egész biztosan itt akar hagyni csapot-papot, más magyarázat nincs erre. De mi ennek a jelentősége? És ő egyáltalán miért töri ezen a fejét? Az itt-tartózkodása rövid ideje alatt tényleg vannak ennél fontosabb dolgai is.

Az elbizonytalanodása valószínűleg az asszony terhességével függ össze, meg az emlékekkel, amelyeket az állapotja ébreszt benne.

A büntudatával...

Khalifa ismét a koraszülöttsztyály felé vette az irányt. Megpróbálta bebeszélni magának, hogy csak alaposabban meg akarja nézni ezt a részletet, és a dolognak semmi köze dr. Joneshoz.

Liz épp akkor hagyta el aggodalmas arccal az üvegfülkét, és láthatóan sietett, hogy visszatérjen parányi irodájába. Annyira igyekezett, hogy majdnem összeütközött Khalifával.

– Elnézést – motyogta Liz szórakozottan, mielőtt ráébredt volna, kinek ment neki. – Ó, maga az! Tényleg sajnálom. Szörnyen kelekótya vagyok, sosem nézek az orrom elé. Őszintén szólva mostanában állandóan az a szegény kisbaba jár az eszemben. A rendőrség eddig még nem találta meg az anyját. A park után Alexandrának neveztük el a kicsit.

Tartsd a szád, Liz! Miért van az, hogy lyukat beszél ennek a szegény fickónak a hasába, valahányszor összefut vele?

– A babát egy parkban találták? – kérdezte hitetlenkedve Khalifa.

A szomorú téma dacára a férfi látványa megdobogtatta Liz szívét. Megborzongott. Nevetséges! Ebből elég! Valószínűleg az egész csak a hormonok játéka...

– Igen, a múlt héten. Eleinte a körülményekhez képest megfelelő volt az állapota, leszámítva némi kihűlést és alkalmankénti légzéskimaradást. De most...

– Ki fog gondoskodni róla? – szakította félbe Khalifa komoran.

Liz felsóhajtott.

– Én is épp ezen törtem a fejem. Valószínűleg nevelőszülőkhöz kerül. Örökbe nem adható, elvégre él valahol a biológiai anyja. Szerencsétlen helyzet. Éppen most kellene a kicsinek a szoros kötődés. – Miért terheli ezt az idegent a problémáival? – Amíg az anyját meg nem találják, és a gyámügyi hivatal nem dönt úgy, hogy Alexandra nála maradhat, szegény kicsi sehová sem tartozik.

Akárcsak én, tette hozzá magában Liz szomorúan.

Khalifa fürkésző pillantást vetett a doktornőre.

– Tehát aggódik, ugye?

– Természetesen aggódom – felelte Liz élesebben, mint szándékában állt. – Elvégre egy ártatlan kisbabáról van szó. Pont elég baj neki, hogy ilyen nehezen kezdődött az élete...

Khalifa sehogy sem értette a dolgot. Dr. Jones szívén viseli egy idegen csecsemő sorsát, míg a saját terhességével szemben egyértelműen közömbös. Esetleg félreértette? Talán odahaza egy másik arcát mutatja, mesél a meg nem született gyereknek, énekelget neki? Ahogy annak idején Zara tette?

– Megpróbálják megtalálni a baba apját is?

A kérdés mosolyt csalt Liz arcára.

– Az anya segítsége nélkül meglehetősen nehéz lenne. A média is beszámolt Alexandra esetéről, ennek ellenére... Lehet, hogy az apa nem is tudott a terhességről. Az egész talán csak egyéjszakás kaland volt.

Mivel semmi keserűség nem csengett a hangjában, Khalifa azt a következtetést vont le, hogy a doktornő terhessége nem egyéjszakás kaland eredménye. Az asszony talán „kelekótya”, de nagyon intelligens.

Apropó, kelekótya...

– Tulajdonképpen mit jelent a kelekótya? – kérdezte Khalifa kissé összefüggéstelenül.

Liz felnevetett. A nevetés a vonzó, profi megjelenésű orvost csodaszép nővé varázsolta.

– Kelekótyának az olyan figyelmetlen, ügyetlen személyt nevezik, mint amilyen én is vagyok. Mindig leejtek valamit, nekimegyek másoknak, fellökök valamit. Ezen kívül a szörnyű darabon kívül eddig minden szemüvegemet összetörtem... Kontaktlencsével is megpróbálkoztam, de mindig elveszítettem a bal szememre valót. Időközben már öt lencsém van a jobb szememre. Talán praktikus egy ötszemű szörnynek... – Megszakította a szóáradatot, hogy levegőt vegyen. – Tehát kényszerűségből ezt a borzalmat biggyesztettem az orromra, a legvastagabb, legnehezebb és sajnos a legcsúnyább keretet, amit találni lehet – dőlt belőle továbbra is a szó.